

TOIMITTANUT SAMI LOTILA

IMMILU

VANKI NUMERO 1861

BAZAR

TOIMITTANUT SAMI LOTILA

IMMILU

VANKI NUMERO 1861

BAZAR

Bazar Kustannus
© Mika Ilmén ja Bazar Kustannus

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-310-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Alkusanat	7
OSA I Spurguvarasto	9
OSA II Musta kongi	57
OSA III Rundi	113
OSA IV Paljuhelvetti	165
Pari ajatusta lopuksi	215

ALKUSANAT

Tämä kirja syntyi yleisön pyynnöstä. Muistelmieni ykkös-osasta, *Immusta*, tuli hurja myyntimenestys, ja aloin saada kyselyjä jatko-osasta. Haistoin mahdollisuuden tienata lisää rahaa, ja niin haistoi tietysti kustantajakin. Päätin nopeasti, että jatko-osa käsittelee vuosiani legendaarisessa Sörkän vankilassa, jossa istuin pitkää yli kymmenen vuoden huume-tuomiota. Ensikertalaisena pääsin puolella.

Kirjan työprosessi meni tälläkin kertaa niin, että äänitte-lin muistelmiani nauhuriin, minkä jälkeen ne kirjoitettiin auki ja lopuksi toimittaja Sami Lotila muokkasi niistä kirjan. En ole kirjoittaja, mutta tykkään puhua. Äänikirjan luin täl-läkin kertaa itse, ja tein sen mielelläni.

Tämä kirja tarjoaa lukijalleen rehellisen ja suorasukaisen kurkistuksen Sörkän vankilan arkeen ja sen ihmisiin, niin vankeihin kuin vartijoihinkin. Lähtökohtana oli, että tekstis-sä ei säästellä eikä suojella ketään eikä mitään – ei edes minua itseäni. Kirja kertoo vankilan tapahtumista juuri niin, kai-kessa karuudessaan, kuin minä ne muistan. Joku toinen pai-kalla ollut saattaa muistaa ne eri tavalla.

Textissä on reippaasti väkivaltaa, huumeita ja hyväksi-käyttöä, mutta sellainen se vankilan arki on Suomessakin.

Vankeus ei ole herkkua pohjoismaisessa hyvinvointivaltiosakaan. Vankilassa vaikeudet voivat tulla yllättävältäkin taholta, ja pahimmassa tapauksessa ne voivat olla kuolettavia. Rassin, eli veitsen, Sörkässä sai hankittua helposti, ja oli siellä ampuma-aseitakin. Omia puhelimia vangeilla oli laskujeni mukaan ainakin parikymmentä.

Nyt, vapauduttuani, yritän puhua ja toimia sen puolesta, ettei kenenkään muun tarvitsisi tehdä samoja virheitä ja joutua kiven sisään. Lusimisessa ei ole mitään ihannoitavaa. Se on alusta loppuun perseestä. Olen päässyt irti liivijengiympyröistä ja elän elämäni ilman rikoksia ja päihkeitä. Elämäni on täysin erilaista kuin ennen tuomiotani, ja olen siitä erittäin onnellinen.

Uskon, että onnellisia ovat myös läheiseni.

Kanssani on keskusteltu jo muistelmieni toisestakin jatko-osasta, mutta sen aika ei ole ihan vielä. Nyt keskityn muun muassa uuteen podcast-sarjaani. Tuntuu jokseenkin hirtehtiseltä tehdä podcasteja ex-huumepoliisi Kale Puontin kanssa ja saada yhteen osaan vieraaksi erikoissyöttäjä Erkki Huhtala. Huhtala on sama mies, joka järjesti minut Sörkkään. No hard feelings.

Hyviä lukuhetkiä.

Mika ”Immu” Ilmén, Helsingissä elokuussa 2021

OSA I

SPURGUVARASTO

KUINKA PAHASTI PITÄÄ HAKATA?

Kun mies menee Sörkkään, tulee Sörkästä osa miestä. Mies voi lähteä Sörkästä, mutta Sörkkä on aina osa miestä. Kuulostaa ehkä kuluneelta, mutta niin se on. Nyt mä kerron teille tarinoita Sörnäisten vankilasta ja ihmisistä siellä.

Kun mä saavuin Sörkän portille, mun päässä oli sellainen Defcon 1 -tila päällä. Hälytystila. En ollut paniikissa mutta en myöskään tiennyt, mitä tuleman piti. Olin varuillani, ja vähän pelottikin, tai pikemmin ehkä jännitti, se on pakko myöntää. En ollut koskaan lusinut Sörkässä, tai missään muuallakaan, paitsi tietenkin tutkintavankeudessa, joten mä en tiennyt mihin mä olin menossa. Mulla ei ollut hajuakaan. Ketä muita siellä on sisällä? Joudunko mä heti myllyttämään jonkun? Ja mitä jos mä joudun hakkaamaan jonkun, niin kuinka pahasti se pitää hakata?

Mitä jos käykin päinvastoin ja mut hakataan? Mitä jos mä saan jonkun raiskariötökän sinne selliini, miten sitten pitää toimia?

Toisaalta ymmärsin senkin, että ainakaan pahempi Sörkkä ei voisi olla kuin tutkintavankeus, jossa ollaan eristyksissä, täysin yksin. Yksin istuminen ei tee kenellekään koskaan hyvää. Kaali alkaa levitä. Se, joka väittää muuta, vittu valehtelee tai esittää kovista.

Istuin tutkintavankeuden Kylmäkoskella, puoli vuotta suljetulla osastolla täydellisessä eristyksessä. Siellä voidaan todella huonosti. Yöaikaan kuuluu huutoa ja ulvomista. Ihminen muuttuu yllättävän nopeasti. Hänestä tulee eläin, peto, eikä mikään hyvinvoiva sellainen.

Eristyksissä oleminen sai mut itkeskelemään pikku asioista, kuten Kauniista ja rohkeista. ”Miksei ne Ridge ja Brooke vittu jo voi sopia sitä riitaansa?” ja sitä rataa. Siis vittu, mua alkoi yhtäkkiä kiinnostaa Kauniiden ja rohkeiden tapahtumat enemmän kuin oma elämä.

Lopulta pääsin puheisiin toisen eristyksessä olleen vangin kanssa ja hän sanoi, että se on normaalia. Yksinoloa pienessä kopissa ei kestä kukaan, ei vittu kukaan. Lohduttavaa on, että sen jälkeen voi palata normaaliksi suht nopeasti. Kaikki eivät palaa koskaan.

Kaikkea tällaista mietin siinä Sörkän portilla ja mun pää oli ihan sekaisin. En ollut täysin sisäistänyt sitä, että vain pari päivää sitten mä olin saanut kymmenen vuoden tuomion. Olin voittanut juttuni käräjäoikeudessa, mutta hovista tuli täysi kymppi. Soitin asianajajalleni, joka sanoi, että kymmenen se on. Tuomarin mukaan olin saattanut rahoittaa ison huumekaupan. Siis saattanut.

Lisäksi mulla oli siinä portilla järkyttävän kova darra päällä. Tuomion kuultuani olin heittänyt kännykän mereen ja vetäytynyt pariaksi päiväksi korpimökkiin miettimään asiaa, eikä mun seurana ollut muuta kuin kymmenen pulloa viinaa ja huolellinen vitutus.

Isäni ajoi mut autollaan Sörkän portille, ja aika hiljaisia olimme molemmat matkan aikana. Radiokin pysyi kiinni. Katselin auton ikkunasta, miten luonto taas heräili eloon, aurinko paistoi ja linnut lauloivat. Ihmiset nauttivat vapaudestaan.

”Pärjäätkö sä Mika siellä?” isä kysyi vakavana.

”Mä pärjään missä vain”, vastasin uhoa äänessäni, vaikka en ollut asiasta täysin varma.

Isä nyökkäsi. ”Joo, niin pärjää.” Hän oli tottunut kohdalani kaikkeen, mutta tällä kertaa saatoin nähdä kyynelen hänen silmänurkassaan. Isäni on herkkä, ja niin olen minäkin. Itku tulee helposti. Mitään lällynlällyn-lällätelijöitä emme kumpikaan kuitenkaan ole. Asiat otetaan asioina ja sovitut hommat hoidetaan jämpästi. Herkkää betonia.

Näissä fiiliksissä mä olin Sörkän portilla ja sanoin siellä pampulle: ”Terve, pitäis tulla lusimaan.”

Vuorossa oleva vartija katsoi mua pitkään, kuin jotain vähämielistä.

”Et sä voi tänne noin vaan tulla, ensin pitää ilmoittautua poliisille”, hän suostui lopulta sanomaan.

Mä sain heti raivarin. ”Mitä vittua, enkö mä kelpaa edes vankilaan? Saatana!”

Ei kai kukaan halua vankilaan väkisin. Ajattelin, että jos en kelpaa, niin lähden vittuun, ja se siitä. Vartija kuitenkin

suostui soittamaan esimiehensä paikalle, ja lopulta luokseni saapui rikosseuraamusesimies, eli rse, Nykänen. Kuinka ol-lakaan, Nykänen on mun vanha portsarikaveri. Me olemme dokanneet kimpassa ja vaikka mitä. Se on aivan saatanan hauska jätkä. Nykänen katsoi minua ja avasi sitten suunsa.

”Ei vittu Immu, sä sait aivan järkyttävän kakun!” Me re-pesimme nauramaan kumpikin, ja heitimme yläfemmat.

”Eihän tässä nyt mitään poliiseja tarvita, tuu Immu ih-meessä sisään, niin katotaan sulle saman tien kiva kämpä.”

Siitä se mun lusiminen sitten alkoi ja kesti lopulta viisi vuotta. Oli kevät vuonna 2014 ja mä olin nyt vanki nume-ro 1816.

JONNA ILMÉN, IMMUN PUOLISO: ”TUOMIO OLII KARMEA ŠOKKI”

Immun tuomio oli aivan karmea šokki, niin minulle kuin Immullekin. Sehän oli jo päästetty pois tutkinnasta ja asianajajamme sanoi meille, että selvä juttu, ei tästä mi-tään tule. Tutkintavankeuteen Immu oli viety marras-joulukuussa 2012, kun poliisit ottivat sen kiinni suoraan kadulta. 7–8 kuukauden tutkintavankeuden jälkeen se vapautettiin odottamaan rosiksen päätöstä, mikä oli sit-ten Immun kannalta myönteinen. Sitten meni yhdeksän kuukautta ja tuli hovi, minkä piti olla läpihuutojuttu – mutta eipä se ollutkaan.

Olin hakemassa pyykkejä pyykkituvasta, kun Immu soitti, että ”Kymppi tuli, mutta mitäs tässä, pakkailen juuri reppuani.” Menimme vielä viikonlopuksi mökille.

Immu oli dokannut muutaman päivän, ja sitten meillä oli muutaman päivän mökkeilyä ennen kuin Immun isä ajoi poikansa vankilaan.

LISKOT ULVOVAT ÖISIN

Se kiva kämppä löytyi vanhalta pohjoiselta osastolta. Ja mä olen joskus jälkeenpäin miettinyt, että olikohan se rse Nykäsen kieroutunutta huumorintajua, koska loppupeleissä se ei todellakaan ollut mikään ”kiva kämppä”. Kaikkea muuta.

Vanha pohjoinen oli rangaistusosasto, mihin joutui, jos käytti huumeita tai tappeli tai teki muita konnuuksia. Vanhalle pohjoiselle pantiin jäähyille. Jälkikäteen mä olen kuitenkin vilpittömän onnellinen siitä, että pääsin kokemaan vanhan pohjoisen, sillä sellaista osastoa ei enää ole eikä tule. Vanhan pohjoisen kokenut ja lusinut ymmärtää, että mihin tahansa perseenreikään elämä sut heitteleekin, niin vanhan pohjoisen rinnalla se tuntuu aina viiden tähden hotellilta.

Kun näin sellini ensimmäistä kertaa, niin se oli vittu järkytys. Se näytti isolta värityskirjan sivulta. ”Pera on vasikka”, ”Torsti on velkautko”. Tämän tyyppisiä tekstejä sellissä oli lattiasta kattoon.

Sellin lattia oli semmoinen vanhan mallinen pikilattia, ja katto oli korkealla. Sellin yläreunassa oli holvikaari-ikkuna, jossa oli tietenkin kalterit. Jos kiipesi sängylle, niin ikkunasta saattoi nähdä ulkoilupihalle. Vettä selliin ei tullut, eikä siellä ollut pönttöä. Tarpeet hoidettiin potalle eli paljuun. Se oli siis niitä vanhan ajan paljusellejä.

Mulle annettiin tasan kolkyt minuuttia aikaa pestä selli, tyhjentää vanhan asukin jätökset paljusta ja käydä kodiksi. Se oli karu koti. Ku mä sain sitä pikilattiaa vähän kuurattua ja ovi meni kiinni selän takana, niin kyllä mä mietin, että vittu Immu nyt sä vasta olet kusessa, huh huh.

Aluksi niitä sellin tekstejä oli kiinnostavakin tutkia. Tuli pahan ainakin selväksi, että kuka on kenenkin mielestä vasikka ja kuka on lusunut siellä milloinkin ja sitä rataa. Oli myös kiinnostavaa kiivetä sängylle ja kuunnella, että mitä pihalla ulkoilussa olevat muitten osastojen vangit oikein höpöttävät. Tunnistin heti viereiseltä pihalta tutut kasvotkin, kun *Elämäni gangsterina* -kirjan kirjottanut Marko Lönnqvisthän se siellä ulkoili.

Marko oli mun vanha jengikaveri Cannonballeista. Mietin, että mitenköhän Marko sitten suhtautuu muhun myöhemmin, kun nähdään? Markon lähtö Cannonballeista ei ollut sujunut täysin kitkattomasti, kaikkea muuta. Se oli mennyt täysin vituiksi.

Mä en alkanut huutelemaan sellin ikkunasta mitään, vaikka sekin olisi ollut mahdollista. Halusin ensin tarkkailla, vähän kuin opiskella, että miten se lusiminen oikein tapahtuu. Eihän sellaista opeteta missään kirjassa.

Sekin oli yllätys, että vankilassa ei todellakaan ole hiirenhiljaista, kun ovet suljetaan illalla. Kundit roikkuvat selliensä ikkunoissa yömyöhään ja niillä on kaikenlaista seliteltävää toiselle osastolle. Siellä käydään läpi velkasuhteita ja puhutaan jotain vitun ovelaa salakieltä siitä, että mistä saisi kamaa. Sekin oli jatkuvasti puheenaiheena, että onko jonkun käytös jollain tavalla epäilyttävää.

Kovinta ääntä pidetään lisko-osastolla eli oman turvallisuutensa puolesta pelkäävien osastolla. Sieltä kuuluu nimensä mukaisesti liskojen ulvominen, kun ukoilla on karneat vieroitusoireet.

Ovien kolinaa kongilta alkaa kuulua oikeastaan heti, kun osasto suljetaan, sillä vasikat lähtevät välittömästi liikenteeseen. Ne ovat kuin torakoita, liikkeellä pimeässä. Vasikat hiipivät rikosseuraamusesimiehen toimistoon kertomaan tarinoita, että mitä he ovat kuulleet kongilla ja sen sellaista. Keneenkään ei kannata luottaa ja oma turpansa kannattaa pitää kiinni niin paljon kuin mahdollista. Nämä jutut mä opin aika nopeasti.

Vasikoilla on etunsa, sillä vasikka saa perhelomia ja saattaa päästä Suomenlinnan avovankilaan, jossa perhevapaat ovat vuorokauden pituisia. Sörkässä sai olla vittu tyytyväinen, jos joskus sai viettää perheen kanssa kaksi tuntia vankilan kellarissa.

Jos muut vangit saavat vasikan kiinni, niin ennen pitkää hän saa rangaistuksen. Se on vittu tasavarma. Viisas vasikka alkaakin välittömästi anoa siirtoa toiselle osastolle. Vasikan myllytyksen hoitavat yleensä nuoremmat vangit, joilla on lyhyt kakku. Vanhemmat pitkän tuomion lusijat palkitsevat heidät tupakalla. Se on oikeudenmukaista.

VITUN ISO SPURGUVARASTO

Jos joku sattui luulemaan, että Suomessa vangeilla on hyvät oltavat, niin tervemenoa Sörkkään. Ainakin mun aikana Sörkkä oli perserekä. Sörnäisten vankilahan on vihitty käyttöön

jo vuonna 1881, eli kyseessä ei todellakaan ole mikään ihan uudenkarhea liiteri. Vertailun vuoksi voisi vaikka heittää, että Sörkkä on vajaa kymmenen vuotta vanhempi kuin esimerkiksi Eiffel-torni. Lusiminen Sörkän vanhalla pohjoisella oli vittu täysin samanlaista kuin 1800-luvulla. Sellainen pieni ero Sörkällä tosin oli verrattuna 1800-lukuun, että Sörkässä oli jonkinlainen keskuslämmitys. Aika paska sekin oli ainakin minun aikanani, koska kesällä vangeilla oli kuuma kuin pätsissä ja talvella niin jäätävän kylmä, että sukat pyörivät jaloissa. Ehkä se oli säädetty sellaiseksi tarkoituksella.

Sellien alareunassa oli vieläkin luukut, joista alunperin 1800-luvulla sai snadin hiililautasen, jonka oli tarkoitus toimia lämmittimenä. Saattoi silloin olla vangeilla mukavammat olot kuin sata vuotta myöhemmin.

Kun sellini ovi vihdoin aukesi ensimmäisenä aamuna, niin sen takana oli putsari, joka moikkasi mua iloisesti. Ukko tunnisti mut Sali-TV-sarjasta, ja tulimme heti tosi hyvin juttuun. Julkisuudesta on hyötyä, kai minä olin monelle joku tosi-TV-tähti. Putsari antoikin mulle heti ylimääräisen ruokaannoksen ja mun fiilis koheni, et kyllä tämä tästä lähtee.

Kuikuilin heti innokkaana kongille, että millaisia tyyppejä siellä oikein on. Onko jotain karskeja velanperijöitä vai mitä? Onko haastajia? Ja voi vittu mikä pettymys se oli, kun näin muut. Ne olivat kaikki semmoisia hampaattomia ihmisraunioita, jotka katkokäveli ruokakärrylle ja otti sitä aamupalaa väsyneesti ja hiljaa.

Ymmärsin heti, että vankila on yksi vitun iso spurguvarasto, tai mielisairaala. Tämä käsitykseni vain vahvistui, kun lusimiseni eteni.

Tajusin, ettei Sörkässä tarvii pitää päällä mitään Defcon 1 -tilaa. Ei sellaisten kanssa tarvi tapella. Niitä jos lyö, niin se on kerralla kanttu vei.

Joku saattoi luulla, että vankilat ovat oikeasti samanlaisia kuin amerikkalaisissa TV-sarjoissa, joissa yksi osa vangeista on kuin valokuvamalleja ja toinen osa on kiiltävähaksisia atleetteja. Totuus on aika lailla karumpi.

Ovesta pääsi kurkkaamaan vain kolme kertaa päivässä, kun ruokaa jaettiin. Ruuan jälkeen oli tunnin ulkoilu. Kaikki muut ajat sellin ovi oli tiukasti kiinni. Toki mä tajusin heti, ettei näitten ötököiden kanssa edes olisi mitään juteltavaa, niin että ihan hyvä vaan, että ovi pysyi säpissä. Itse asiassa mulle olisi voinut antaa ruuankin siitä hiililuukusta.

Ruokakärrystä tuli ottamaan ruokaa myös Kesämies. Kesämies on tuttu kundi vankiloista, kun hän lusii niissä koko ajan. Hän ei ole ihan ravintoketjun huipussa, kaukana sieltä. Hän pöllii olutta ja maksamakkaraa ja saa niistä sakot. Kun lappuja kertyy tarpeeksi, hän joutuu lusimaan. Niillä näytöillä ei olla ihan vielä alamaailman huipulla.

Kesämies oli kuitenkin reteä jätkä. ”Onkos täällä ketään muita nimimiehiä kuin mä?” sillä oli tapana laukoa.

Kesämiehen nähdessämme me repesimme putsarin kanssa nauramaan ihan sikana. Sen touhu oli niin saatanan koomista. Kesämies oli samannäköinen kuin se vitun hyypiö siinä Taru sormusten herrasta -filkassa. Se tonttu, joka himoaa sitä sormusta. Äijällä oli isot mulkosilmät ja luisevat kasvot ja pieni kuramaha, ja lantio oli voimakkaasti eteen työnnetty. Kurapytty oli hyvin esillä ja kun kerran housut ovat sen päällä, niin ne ovat reilusti vajaat nilkoista. Huumoria

Kesämiehessä siis riitti joka lähtöön, mutta huumorintajua siinä ei ollut rahtuakaan. Se nimimiesläppä ei ollut mikään tsoukki, vaan hän tarkoitti joka sanaa.

60-KILOINEN LIITO-ORAVA

Vanhalle pohjoiselle tuli lusimaan Mosse, joka oli mulle tuttu jätkä. Ilahduin tietysti kovasti. Mä muistan Mossen jo mun nuoruudesta, kun mä olen tassutellut Espan puistoa eestaas joskus 15–16-vuotiaana. Mun dresscode oli silloin Addun verkkarit, vihree pilottitakki ja purkkarit. Mä kävelin Espalla ja tossuttelin jengiä päähän niillä purkkareilla. Se vaikutti musta silloin asialliselta toiminnalta. Musta tuntui, että juuri niin kuuluu tehdäkin, potkia ihmisiä daijuun. Rumaa jälkeä siinä syntyi, kun sellainen jeppe pääsi irti.

Mulle katumyllyjä tuli monta sataa. En heittele näitä määriä siksi, että olisin kova jätkä, vaan päinvastoin ne teot olivat luuserimaisia ja tuomittavia ja niissä ei ole mitään kunniaa. Ei siinä ole mitään sankarillista, jos vetää jätkää naama-tauluun ja ympärillä on 20 sun frendiäsi. Tajusin tämän vasta myöhemmin.

En sano puolustellakseni, mutta silloin tappelut olivat jotenkin rehdimpiä kuin nykyään. Ei ollut puukkoja ja maassa makaavaa ei potkittu. Kysyttiin, että haluutko lisää ja jos ei halunnut, niin se jäi siihen.

Parhaimmillaan tai pahimmillaan mulla oli kolme ehdon-alaista päällekkäin, kaikki väkivaltatuomioita. Kavereita lensi linnaan mun vasemmalta ja oikealta, mutta mulla kävi käry

vasta parikymmentä vuotta myöhemmin, huumeidiilistä, jossa en vittu ollut edes mukana.

Kadulla flaidaaminen alkoi ällöttää mua viimeistään siinä vaiheessa, kun aloin harrastaa kamppailulajeja tosissani. Vapaaottelumatsit eivät ole väkivaltaa vaan urheilua, ja niissä taistelut käydään tarkkaan sovituilla säännöillä ja lääkärit ovat varmistamassa. Oman pojan, Samun, syntymäkin pani mun arvojärjestyksiä uuteen uskoon.

Menihän mulla lujaa vielä portsarivuosinakin, mutta miinkään silmittömään väkivaltaan mä en enää mielestäni syylistynyt.

KARI KURKINEN, IMMUN PITKÄAIKAINEN TYÖPARI PORTSARINHOMMISSA: "IMMU OLII AINA LUOTTAMUKSEN ARVOINEN"

Tutustuin Immuun töissä, kapakan ovella, mutta olin kuullut hänestä jo aiemmin. Immulla oli kova maine kaupungilla. Se tunnettiin ja sitä kunnioitettiin. Teimme yhdessä portsarinhommia kymmenisen vuotta. Olimme Onnelassa, KY:llä, Kaivohuoneella, Baarikärpäsessä... ainakin niissä. Siinä ajassa oppii tuntemaan toisen, vaikka emme me välttämättä niin syvällisiä keskustelleet. Ihmisten kemiat kohtaavat tai eivät kohtaa, ja meillä ne kohtasivat. Ovimiehen hommissa on voitava luottaa työpariin, ja Immu oli luottamuksen arvoinen. Ovella sattuu ja tapahtuu joka ilta, etenkin kun ollaan kaupungin suosituimmassa yökerhossa. Meillä oli luotiliivit aina päällä, suunsoittajia ja haastajia riitti joka illalle, ja on minua kohti kerran ammuttukin töissä.

"MIES LÄHTI SÖRKÄSTÄ, MUTTA SÖRKKÄ PYSYY AINA OSANA MIESTÄ."

IMMU

Entinen Cannonballin asekersantti **Mika "Immu" Ilmén** tuomittiin kymmeneksi vuodeksi vankeuteen huumekaupan rahoittamisesta vuonna 2014. Vankila oli Immulle uusi kokemus, ja vankin elämää piti alkaa opetella kantapään kautta.

Tässä kirjassa Immu kertoo, millaista arki vankilassa oli ja millaisia elämäntarinoita sinne oli säilötty. Helsingin Sörnäisten vankilan karuus oli Immulle aluksi järkytys samoin kuin ihmisraunioilta näyttäneet kanssavangit. Sörkkä osoittautui omaksi maailmakseen, josta ei puuttunut valtataisteluita eikä väkivaltaa.

Tietokirjailija Sami Lotilan toimittama *Immu – Vanki numero 1861* sisältää paljon mielenkiintoista asiaa vankilan kirjoitetuista ja kirjoittamattomista säännöistä sekä hauskoja ja surullisia mutta ennen kaikkea elämänmakuisia tarinoita kiven sisältä.

ISBN 978-952-376-310-4 | Kl 99.1

www.bazarkustannus.fi

Kannen suunnittelu Susanna Appel | Kannen kuva Tuomas Haapman

BAZAR